

JORDI PLAY

“Vull catalanitzar el PSOE”

Pere Navarro (Terrassa, Vallès Occidental, 1959) és alcalde de Terrassa i membre del comitè federal del PSOE. El seu nom apareix a les travesses per a rellevar José Montilla al capdavant del PSC al pròxim congrés del partit. Però de moment el seu objectiu és continuar liderant el govern egarenc.

Quines qualitats específiques ha de tenir un primer secretari del PSC en el moment actual?

—El PSC de Terrassa?

—El PSC de Catalunya.

—Més que una persona concreta, necessitem un equip de gent representativa d'allò que és el partit, que garanteixi més i més bon contacte del partit amb la societat. Avui, el PSC —i els partits socialistes en general— si una cosa té és cos doctrinal, però ens falla la capacitat de transmetre què pensem i com analitzem la societat en cada moment. La feina que se'ns presenta després de les municipals és un esforç de comunicació, d'aclarir quins són els plantejaments del partit.

—Creieu, doncs, que al PSC li cal una direcció més col·legiada?

—Sempre he cregut en direccions col·legiades, tot i que al final sempre hi ha una persona que surt a la foto.

—Com es poden integrar en aquesta nova direcció les diverses sensibilitats que aplega el PSC?

—Hem de recuperar l'esperit del congrés de la unitat socialista. En aquell congrés ens vam unificar tres partits amb unes tradicions molt diverses. El PSC Congrés, del qual jo provenia, era un partit que es reivindicava d'esquerres i catalanista; també hi havia la federació catalana del PSOE i el PSC Reagrupament, un partit que feia quatre dies que havia anat a les eleccions amb CDC. Eren estructures diferents i tradicions diferents, però vam aplegar el socialisme català. Encara avui al PSC hi ha gent que

opina que ens hem de vincular més o menys a Madrid, gent que creu que hem d'anar a posicions més centristes i gent que propugna un tomb cap a l'esquerra, però la cosa més important és que ens posem d'acord en quina política duem endavant, independentment d'aquestes opinions diverses.

—Heu anat a parar al moll de l'os, el problema de relació entre el PSC i el PSOE. Ara hi ha un model de relació, que impedeix que el PSC es visualitzi a Madrid com a grup polític amb autonomia. Com penseu que es pot superar aquest problema?

—El PSC hauria de liderar més al PSOE. Al PSC hi ha prou matèria grisa, prou projecte i prou capacitat perquè nosaltres siguem la locomotora dels socialistes d'Espanya i també d'Europa.

—Com penseu guanyar pes dins el PSOE?

—Vam tenir en Narcís Serra i ara sona Carme Chacón, però molt pocs altres companys han sortit de l'Ebre enllà per a plantar-se al carrer Ferraz i manar de veritat.

—Potser aquesta escassa presència de socialistes catalans no és només per manca de valentia dels catalans, sinó també perquè Madrid sempre els ha rebutjats. Potser Chacón tindrà més sort.

—Les coses no les canvia només una persona. Ha de ser tot un col·lectiu que es decideixi a fer aquest pas. Els socialistes catalans hi hem treballat poc, a Madrid, i això ha comportat que des d'allà no ens mirin amb passió, malgrat que Zapatero ha estat el secretari general del PSOE que més ha entès Catalunya.

—A Catalunya no s'ha visualitzat gaire, aquesta entesa, mentre governava el tripartit.

—Si el PSC no influeix prou en el PSOE, al final el PSOE pensa que el fet de tenir aquesta posició més catalanista el perjudica en uns altres territoris. Aquest perill hi és. Alguns companys van interpretar que el PSOE havia retrocedit a tot Espanya precisament per l'Estatut, i no és cert. Ara, si fóssim capaços de fer entendre als companys de les Espanyes que l'estructura d'Espanya pot canviar a un model federal, que hi ha comunitats autònomes que tenen una personalitat determinada, si podem fer entendre aquest discurs a tot l'estat, podrem avançar. Vull catalanitzar el PSOE.

“Espero que al
congrés de la tardor
hi pugui haver una
candidatura de
consens”

—**Quin és el vostre pla?**

—Hem de tenir més influència, im-
pregnar l'estructura de PSOE, amb càr-
recs i influència ideològica, fent pro-
postes des de Catalunya per a liderar la
construcció del nou socialisme espanyol
i europeu, que ha de donar resposta a un
avanç brutal de les posicions conserva-
dores.

—**Compartiu el criteri del secretari
d'Organització del PSC, José Zارا-
goza, que els alcaldes amb més bons
resultats electorals podrien tenir més
possibilitats de dirigir el partit a partir
del congrés de la tardor?**

—Això de l'*Operación Triunfo* dels
alcaldes té gràcia, però hauríem de posar
de primer secretari aquell que es presenta
en un municipi on el PSC sempre ha tin-
gut el 70% dels vots. En unes eleccions
municipals hi ha aspectes molt condici-
onadors que fan molt difícil de preveure
què pot passar. Ara, és clar, un alcalde
que s'enfonsi totalment és molt difícil
que pugui liderar el partit.

—**A banda d'obtenir bons resultats
a les municipals, un aspirant a primer
secretari del PSC, i de qualsevol altre
partit, ha de ser molt proper a l'ano-
menat aparell del partit.**

—No és escrit enlloc que el primer
secretari del PSC hagi de ser un alcalde
o una alcaldessa. Sí que és escrit que el
món municipal és la base territorial i de
persones per a dirigir el PSC. L'aparell
del partit sembla que sigui una maqui-
nària precisa, però en realitat l'aparell
és tot el partit. Aquest congrés serà molt
obert.

—**“Molt obert” pot significar també
confrontació?**

—Jo espero que hi pugui haver una
candidatura de consens amb les persones
representatives de les diverses sensibi-
litats que hi ha al partit, tot i que també
podem anar a parar a un procés com el
que va viure el PSOE l'any 2000, amb
quatre candidatures. Pot passar qualse-
vol cosa. En aquest procés, la figura de
l'aparell del partit és molt diluïda, entre
més motius perquè el primer secretari ha
dit que no es presenta a la reelecció. Serà
un procés molt obert, perquè la militàn-
cia també té moltes ganes de dir coses, i
és bo que les digui.

—**Es pot ser primer secretari del
PSC i alcalde d'una ciutat com Ter-
rassa?**

—José Montilla va ser primer secretari

i alcalde de Cornellà. I Pasqual Maragall
va ser president del partit i alcalde de
Barcelona.

—**Us veieu amb possibilitats de re-
llevar José Montilla?**

—No sé què passarà el 22 de maig.
Si canviés el govern de la ciutat, jo
m'hauria de quedar a Terrassa a les trin-
xeres. Sigui com sigui, sí que em veig al
pròxim congrés aportant coses, intentant
facilitar acords, perquè tinc molt bona
relació amb tots els sectors del partit. I
crec que Terrassa ha de tenir més pes a
l'executiva del PSC.

—**Per què va fracassar políticament
la fórmula del tripartit?**

—A banda dels efectes de la crisi eco-
nòmica, no vam ser capaços de guanyar
la batalla de la comunicació, d'explicar
no tan sols què havíem fet sinó per què
s'havia fet. Els governs presidits per
Maragall i Montilla van fer una gestió
espectacular, però no vam ser capaços
d'explicar que tot plegat es feia no per-
què s'hagués fer, sinó perquè teníem una
visió del país i de l'estat del benestar. I
finalment, no vam ser capaços de donar
una idea de govern sòlid. Els tres partits,
inclòs el PSC, teníem massa veus, no
sempre harmonitzades, i en un moment
de crisi, la gent demana un govern sòlid
i algú que dirigeixi. Aquí hi ha el nostre
mal resultat electoral i el bon resultat de
CiU. Artur Mas va saber crear aquesta
imatge, tot i que després s'ha vist que
només era una imatge. Estem una mica
espantats.

—**Què us espanta?**

—Per exemple, que el 10 d'abril la
vice-presidenta, Joana Ortega, anés a
votar, i que no ella, sinó el seu cap de fi-
les, expliqui públicament —a TVE a més
a més— que ella ha anat a votar, i que ha
votat no.

—**Ara per ara, l'alternativa a CiU
continua essent el tripartit. Descarteu
aquesta fórmula?**

—No hem de renunciar a guanyar
les pròximes eleccions al Parlament. El
PSC s'ha de presentar com a partit, però
també com a portaveu d'una àmplia base
social de Catalunya. Catalunya és un país
d'esquerres, i per què els socialistes no
guanyem les eleccions? Això vol dir que
hi ha marge per a treballar amb diversos
sectors socials que potser ara no troben
representació política.

—**Si no guanyéssiu les eleccions,
tripartit sí o no?**

—Hauríem de veure el resultat. Si s'ha
de fer un pacte amb uns altres partits, es
fa. A Terrassa tenim un pacte del qual
estem contentíssims. És important fer
pactes sòlids, amb papers, però també és
important que siguin sòlids des del punt
de vista personal. La lleialtat personal
és fonamental, i que tothom sàpiga que
forma part d'un govern.

—**Repetiríeu pacte amb ERC i ICV,
a Terrassa?**

—La meua valoració fins ara del pacte
amb aquestes dues formacions és molt
positiva. Ara, esperem el 22 de maig a
veure quin resultat tenim i quins progra-
mes presenten els altres partits. Aleshores
veurem si hi ha lloc per a cap mena
d'aliança, estable o esporàdica. Durant
aquesta legislatura també hem fet alian-
ces per a qüestions importants amb els
partits de l'oposició.

—**Hi ha la percepció social que l'ac-
tual govern de la Generalitat ha iniciat
un pla de retallades que havia quedat
ajornat arran de la proximitat del 28
de novembre. Pot passar una cosa si-
milar amb els ajuntaments, l'endemà
dels comicis municipals?**

—No crec que un govern d'esquerres
hagués utilitzat l'excusa de la crisi per
a retallar d'una manera tan dura el sis-
tema públic de salut i d'ensenyament.
L'Ajuntament de Terrassa ha retallat
molt, i el 2011 hem fet un pressupost in-
ferior al de l'any passat. Han augmentat
les partides per a serveis socials, for-
mació, promoció econòmica, etc. Han
pujat, reduint qüestions estructurals i
rascant fins al darrer euro d'allà on hem
pogut. I ho hem fet tan intensament que
hem tancat el pressupost del 2010 amb
superàvit. Hem fet una guardiola que
ens permet de fer un altre pla anticrisi.
Fem servir els recursos que estalviem
per a fer obra pública que serveixi per
a contractar gent, entre més coses. Per
tant, no hi haurà retallades durant el
pròxim mandat. Però si l'any vinent i
l'altre tenim menys ingressos, les ad-
ministracions s'hauran de corespon-
sabilitzar molt clarament, perquè és als
municipis on tenim els problemes i es
noten. No sé si a Mas i a Zapatero els
escriuen correus electrònics persones
que no tenen feina ni tenen cap recurs.
A mi, sí, i és molt dur.

*Gemma Aguilera
Salvador Cot*